

[Aksel Larsen.]

guleringen af lønninger ihjel. Det siger lønmodtagerne nej til. Regeringen får ikke den forhandlingsløsning, den vil have.

Er det nu regeringens politik? Tillad mig at gå tilbage til den 30. april og sige: hvis regeringen dengang mente, at det var genialt, hvad den havde fundet på, burde den have benyttet sit flertal til at sørge for, at det blev gennemført. Hvis den mente, at det var for risikabelt, burde den naturligvis have udskrevet valg og sagt til vælgerne: her har vi en politik, vil I godkende den? Den gjorde ingen af delene. Hvis regeringen nu virkelig tror, at det, den har lagt op, er det rigtige, så må den da være klar over, at den kommer til at handle, den kommer til at holde op med at sejle frem og tilbage over Lille-Bælt.

Hvad vil den da gøre? Lønmodtagerne siger nej. Den har sin majoritet i folketinget på de 20 stemmer, og den kan udnyttes. Jeg ved godt, jeg ikke får noget svar, men jeg har da lov til at spørge: er der chance for, at regeringspartierne har mod til at bruge denne majoritet i folketinget til at gennemføre deres politik? Jeg kan måske sige det mere konkret: jeg tvivler ikke om, at der er et eller to regeringspartier, der kunne have lyst til det, men har det tredje regeringsparti, der holdt landsrådsmøde forleden i Odense, og som specielt er tjenestemændenes og funktionærernes parti, tænkt sig at gøre noget sådant? Her kommer jeg altså tilbage til mit citat fra Peer Gynt: Tænke det, ønske det, ville det med, men gøre det — det vil jeg se, før jeg tror det.

Regeringen har den tekniske mulighed, den formelle mulighed, den kan gøre det. Den har faktisk kun i øjeblikket, kan jeg se, to muligheder: den kan gennemføre sin lønpolitik ved diktat af folketingsflertallet som en lov eller en serie af love. Hvis den ikke vil eller kan eller tør det, kan den appellere til vælgerne og udskrive valg. Hvis den heller ikke kan eller tør det, kan den naturligvis lade det drive videre, som det er drevet hidtil. Så bliver situationen betydelig værre, og så er jeg ganske sikker på, at dommen over regeringen, både vælgernes og den historiske dom — bliver strengere, end den ellers ville blive. Regeringen havde haft en chance, hvis den havde villet forhandle i folketinget med oppositionen og forsøge, om

det var muligt at finde frem til en løsning. Men for at der kan komme en sådan forhandling, må der komme et brugbart forhandlingsoplæg fra regeringen. Det har den ikke været i stand til at komme med, eller den har ikke villet det. Derfor står vi nu i den situation, vi står i. Hvis jeg turde vente på det, ville jeg vente på at få et svar fra regeringen på: hvad vil den så gøre? Men det svar vil udeblive. Regeringen ved det ikke.

Erling Dinesen: Det kan jo altid diskuteres, hvorvidt en debat har været nyttelos eller ej, eller hvorvidt en dag har været spildt eller ej. Jeg synes nu, denne dag har været så temmelig afslørende for regeringen, og det tror jeg trods alt er ganske sundt. Jeg erkender uden videre, at vi ikke er blevet meget klogere gennem denne debat. Regeringen har ikke løftet sløret for den politik, den vil føre på dette område, hvis den overhovedet har nogen politik. Det, jeg egentlig synes er kommet klarest frem, er den fornemmelse, at det er de forhåndenværende søms princip, man følger. Det skal jeg vende tilbage til, men jeg vil gerne gøre et par bemærkninger til enkelte af ordførerne først.

Hr. Langkilde sagde i forbindelse med dyrtidsreguleringen, at der må gælde samme vilkår for alle lønmodtagergrupper. De konservative siger også, at de har en særlig interesse i, at tjenestemændene har det godt. Men ser vi på de sidste 10 års lønforhøjelser, er det sådan, at på det private arbejdsmarked udgør dyrtidstillægget 25 pct. af lønforhøjelserne, hvorimod det for de statsansatte, inklusive tjenestemændene, udgør halvdelen af de samlede lønforhøjelser. Det vil med andre ord sige, at regeringens forslag, som det foreligger, i ganske særlig grad vil ramme tjenestemændene, som ikke har et bevægeligt, men et fast lønsystem.

Hr. Enggaard håbede, at parterne på arbejdsmarkedet når til et positivt resultat, og det kan vi da være enige om at ønske med på. Men hvis man nu når til det, hvad jeg altså også håber på, og hvis man oven i købet når frem til en forbedring af den automatiske dyrtidsregulering, som i øjeblikket gælder i de kollektive overenskomster, vil regeringen så vælte et sådant resultat? Er det meningen? Vil man frit overlade til arbejdsmarkedets parter at forhandle også på